

၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ စာပေဝိမာန်စာမူဆု၊ ကလေးစာပေပထမဆုရ

နေပြည်နေ့ပန်းကလေးများ

ကလေးဝတ္ထုတိုများ

ပေဋ္ဌာနအား

MIAT
THONE / 2017

သူတို့ အကြောင်း ကြားရတာ
သမီး သိပ်သနားတာပဲ
ကျောက်ခဲတွေ၊ ရွံ့တွေအကြားမှာ

သူတို့ ဖိနပ်မပါဘဲ

ကျောင်းတက်ရတာ

ခြေထောက်တွေ နာနေမှာ ပေါ့နော်။

ဖိနပ်အလှူ

(၁)

"သမီးစုစု မေမေ ပြောနေတယ်လေ၊ ဒါငိုစရာ မဟုတ်ဘူး ၊ ဟိုလက ပဲ မေမေ တစ်ရန်ဝယ်ပေး သေးတယ် မဟုတ်လား"

မေမေ မည်သို့ပင်ပြောပြော စုစု တစ်ယောက် အငိုမရပ်။ နုနုကား စိတ်ပျက်နေမိသည် ။

"ဟီး ... ဟီ ... သမီးစုဘူးထဲက ဖောက်ပြီး ဝယ်မယ်လို့ ပြောတုန်း ကတော့ မေမေပဲ ဝယ်ဆို၊ အခုတော့ မဝယ်ရတော့ဘူးတဲ့ ၊ ဟီး ... ဟီး ... ဟီး ... ဟီး"

ဤကလေးမတော့ ခက်ချေပြီ၊ တစ်အိမ်လုံး သူ့အသံပြကြီးဖြင့် ဆူညံနေတော့သည် ။ နုနုသည် သင်္ချာတွက်မရ၍ ဦးနှောက်ခြောက်နေချိန်တွင် သူ့အသံ မသာမယာကို ကြားရသောအခါ စိတ်ပျက် သွားသည် ။ စုစုနှင့် နုနုက အသက်နှစ်နှစ်ပဲ ကွာသည် ။ နုနုက ကိုးတန်း၊ စုစုက ခုနှစ်တန်း။ သို့သော် စုစုသည် ကလေးဆန်လွန်းသည် ။ အမှန်တော့ စုစုမှာ ဖိနပ်များ စွာ ရှိသည် ။ သို့သော်လည်း သူ့မှာ ဖိ နပ်အမျိုးမျိုး စီးကာ

ကျောင်းတက်ချင်သည်။ ။

ဤနေ့သည် တနင်္ဂနွေနေ့ဖြစ်၍ အိမ်၌ လူစုံသည် ဟု ဆိုသော်လည်း နုနုတို့ အိမ်သားများက မများ လှချေ။ ဖေဖေ၊ မေမေ၊ အန်တီလေးနှင့် နုနုတို့ ညီအစ်မပေါင်းမှ ငါးယောက်သာ ရှိ၏။

စောစောကပင် မေမေ ဈေးသွားရာ စုစုလည်း လိုက်သွားသေးသည် ။ သွားစဉ်က အကောင်း၊ ပြန်လာသောအခါမှ ယခုလို အသံထွက်လာခြင်း ဖြစ်သည် ။ ဖေဖေကတော့ နုနု စာကြည့်စားပွဲ မလှမ်း မကမ်းမှာ သတင်းစာဖတ်နေသည် ။ စုစု အသံကြောင့် ဖေဖေ စုစုကို အကဲခတ်ကြည့်နေသည် ။ စုစုကား ပါးစပ်ကလည်း ပြော၊ ငိုလည်း ငို၊ ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကိုပါ ပွတ်လိုက်သေးသည် ။ နုနု မနေသာတော့။

"ဟဲ့ ... စုစု၊ နင့်ကိုယ်နင် ရုပ်ရှင်မင်းသမီး ထင်နေသလား၊ ခုနှစ်တန်းပဲ ရှိသေးတယ်၊ ဖိနပ်က ခြောက်ရန်တောင် ရှိတယ်၊ ဒါလည်း မကျေနပ်နိုင်သေးဘူး၊ အတန်းထဲမှာ တော့ အဆင့်တစ် ရအောင် မကြိုးစားချင်ဘူး၊ အားရင် ဖိနပ်ဝယ်ဖို့ ပဲ စိတ်ကူးနေတယ်"

နုနု မနေနိုင်၍ ပြောလိုက်ရာ စုစုက ချက်ချင်းပင် ပက်ခနဲ ရန်ထောင်ပါတော့သည် ။

"ဆရာမလုပ်ပါနဲ့ ၊ မင်းသမီးမှ ဖိနပ်အများကြီး စီးတာ မဟုတ်ပါဘူး ၊ လှလှဆို ဖိနပ်ဆယ်ရန် တောင် ရှိတယ်၊ သိရဲ့ လား၊ ကိုယ့်ဖာသာကိုယ် နေ၊ ဝင်မပါနဲ့ "

စုစုသည် နုနုအား ရန်တွေ့သည် ။ အန်တီလေး ကြား၍ မနေသာတော့ပေ။

"စုစု သမီး၊ ကိုယ့်အစ်မကို ဒီလိုမပြောရဘူးလေ၊ ကိုယ့်ထက်တစ်နှစ်၊

တစ်လ၊ တစ်ရက် ကြီး တဲ့ သူကို ရိုရိုသေသေ ဆက်ဆံရမယ်လို့ အန်တီ လေး ပြောထားတယ် မဟုတ်လား၊ နောက်ကို ဒီလိုမ ပြောရဘူးနော်၊ သမီးမှာ ဖိနပ်တွေ ဒီလောက်များ နေတာ တော်ပြီပေါ့၊ ပွဲလမ်းသဘင် သွား တဲ့ အခါ အန်တီလေး အသစ် ဝယ်ပေးမှာ ပေါ့’

အန်တီလေး ဝင်ပြောလေမှ စုစု ခြေထောက်ပွတ်တာ ရပ်သွားသည် ။ သို့တိုင် ပါးစပ်မှ တဟီး ဟီးနှင့် ညည်းနေပါသည် ။ ထိုအခါ သတင်း စာဖတ်နေသော ဖေဖေက ဝင်ပါရတော့သည် ။

"ကဲ ... ကဲ ... သမီး စုစုရော သမီးနုနုရော ဖေဖေအနား လာခဲ့ကြပါဦး၊ ဖေဖေ သမီးတို့ ကို အံ့ဩစရာကောင်းတဲ့ ဖိနပ် ပုံပြင်ကလေးတစ်ခု ပြောပြမယ်"

ဖေဖေက ပုံပြင်ဟု ဆိုသောအခါ စုစု မျက်ရည်သိမ်းပြီး ဖေဖေအနား ချက်ချင်း ရောက်လာ သည် ။ မေမေကလည်း ဖေဖေစကားကို မီးဖိုချောင်ထဲက ချက်ပြုတ်ရင်း နားစွင့်နေသလို အန်တီလေး ကလည်း မီးပူတိုက်ရင်း နားထောင်နေပါတော့သည် ။

(၂)

ဖေဖေက သူ၏ အတွေ့အကြုံများကို ယခုလို အသေးစိတ် ပြောပြပါသည် ။

"ဖေဖေ အခုပြောပြမှာ က တကယ့်ပုံပြင် မဟုတ်ပါဘူး၊ လက်တွေ့ ဖြစ်ရပ်မှန်တစ်ခုပါ သမီး တို့ ရယ်"

ဖေဖေသည် မြို့နယ် ပညာရေးမှူး တစ်ယောက်ဖြစ်၍ နယ်မြို့နှင့် ကျေးလက်များ သို့ စစ်ဆေး ရေး သွားရသည် ။ ဖေဖေ စစ်ဆေးရေး သွားသည့်အခါတိုင်း စာရေးကြီး ဦးကျော်တင့် လိုက်ပါလေ့ ရှိ သည် ။ တစ်နေ့သောအခါ ရွာကလေးတစ်ရွာသို့ ဖေဖေတို့ နှစ်ယောက် စစ်ဆေး ရေး သွားကြသည် ။ ထို ရွာကလေးသည် လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေး မကောင်းသောကြောင့် ဖေဖေနှင့် ဦးကျော်တင့်တို့ သည် လှေတစ်တန် လှည်း တစ်တန် သွားခဲ့ကြရသည် ။ တချို့ မိန်းမများ သည် အင်္ကျီမဝတ်ဘဲ ထမီ ရင်လျား ပြီး နေတတ်သလို ယောက်ျားများကလည်း ပုဆိုးတိုတို ဝတ် ထားကာ အင်္ကျီဗလာများ နှင့် လုပ်ငန်း ခွင် ဝင်နေကြသည် ကို တွေ့ရသည် ။

"ဒါပေမဲ့ သမီးတို့ ရယ်၊ အဲဒီလို လူမျိုးတွေက သူတို့ သားသမီးတွေ ကို စာတတ်စေချင်လွန်းလို့ မဖြစ်ဖြစ်တဲ့ နည်းနဲ့ ကျောင်းထားကြတယ် လေ၊ မူလတန်းကျောင်းဆိုတော့ လေးတန်းအထိပဲ ရှိတယ် ကွဲ့၊ လေးတန်းအောင်ရင် ကျောင်းဆက်မထားနိုင်တော့ဘူး၊ စပါးစိုက်၊ ငါးဖမ်း၊ ကျွဲ၊ နွားကျောင်း၊ ရာ သီအလိုက် ခြံစိုက်တဲ့ အလုပ်တွေပဲ လုပ်ကြတော့တယ် ၊ ရေးတတ်ဖတ်တတ်ရုံနဲ့ ကျေနပ်နေကြရတယ် ငါးတန်းတက်ဖို့ ဆိုတာ ကလည်း အလယ်တန်းကျောင်းရှိတဲ့ မြို့ကျောင်းကို သွားရမှာ ဆိုတော့ မသွား နိုင်ကြတာလည်း ပါတာပေါ့ကွယ်၊ ဒါကြောင့်မို့ ဖေဖေနဲ့ အဲဒီကျောင်းက ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး တို့ က ရွာကလေးမှာ အလယ်တန်းကျောင်း ဖြစ်လာဖို့ အတွက် ကြိုးစားနေကြရတယ်လေ"

ဖေဖေက စကားအရှည်ကြီး ပြောပြသည် ။ အာခြောက်သွားသော ဖေဖေသည် လက်ဖက်ရည် ကြမ်းတစ်ခွက် မော့သောက်သည် ။ စုစုက တော့ စိတ်ဝင်စားနေပုံ ရသည် ။ ဖေဖေက ဆက်ပြောပြပြန် သည် ။

"ဖေဖေနဲ့ ဦးကျော်တင့် ကျောင်းရောက်သွားတော့ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးက ပျူပျူငှာငှာ ကြိုဆိုပါတယ်။ ကျောင်းလေ့ကား တက်လိုက်တာနဲ့ သန့်ရှင်းသပ်ရပ်တဲ့ စာသင်ခန်းကို တွေ့လိုက်ရ တယ်။ မိဘတွေက အဝတ်အစား အပြည့်အစုံ မဝတ်နိုင်ရှာပေမယ့် သူတို့ သားသမီးအားလုံးကတော့ အဝတ်အစား အပြည့်အစုံနဲ့ ကျောင်းလာတတ်ကြတယ်လေ။ အဖြူအစိမ်း ကျောင်းဝတ်စုံ ဝတ်ထား သူတွေကတော့ နည်းနည်းပဲ ရှိတယ်။ အပြန်ခရီးမှာ တော့ ဦးကျော်တင့် ဖေဖေကို ပြောလိုက်တဲ့ စကားတစ်ခွန်းကတော့ သူ့ရင်ထဲမှာ အံ့ဩပြီး မရှင်းလင်းတဲ့ အရာတစ်ခု ရှိနေတာ ထုတ်ဖော်ပြော လိုက်တာပါပဲ"

"ဘာများ ပြောလိုက်လို့ လဲ ဖေဖေ"

နုနုက သိချင်ဇောဖြင့် မြန်မြန်ဆန်ဆန် မေးမိသည် ။

"ဦးကျော်တင့်က ပြောတယ်။ ဆရာကြီး ကျွန်တော် မရှင်းတာ တစ်ခု ရှိတယ်။ အဲဒါကတော့ ကျောင်းသားတွေရဲ့ ဖိနပ်တွေကို တစ်ရန်မှ မတွေ့မိသလိုပဲ။ သူတို့ ဘယ်နေရာမှာ များ သိမ်းထားကြ သလဲ မသိဘူး နော်။ ဧည့်သည် လာမယ်ဆိုတာသိလို့ ဖိနပ်စင်ကလည်း မရှိဘူးဆိုတော့ မမြင်အောင် သိမ်းထားကြတာလား ဆရာကြီး"

ဦးကျော်တင့် ပြောလိုက်တော့မှ ဖေဖေလည်း သတိရမိတော့သည် ။ ဖေဖေ ထိုကျောင်းသို့ ရောက်တိုင်း သတိထားမိသော်လည်း ဆရာကြီးကို မမေးဖြစ်ခဲ့ပေ။ ဖေဖေက ရွာကလေးဆီသို့ မကြာ ခဏ ရောက်နေကျဖြစ်၍ ရွာ၏ အနေအထားကို အားလုံးသိနေပြီး ဦးကျော်တင့်ကား ဤရွာသို့ ယခုမှ ပထမဦးဆုံး ရောက်ဖူးခြင်း ဖြစ်သည် ။ သို့ဖြစ်၍ ရွာ၏ အခြေအနေများကို ကြည့်ပြီး အံ့ဩနေသည် ။ ပြီးတော့ ပြောသေးသည်

"ဂရုဏာ ဖြစ်လိုက်တာ ဆရာကြီးရယ်"

ယခုလည်း ဖိနပ်စင် မရှိ၍ ဖိနပ်များ မမြင်အောင် ထားရှိခြင်း ဖြစ်မည်ဟု တွေးမိကာ

"ဆရာကြီး ကျွန်တော် ဖိနပ်စင် လှူချင်ပါတယ်"

ဦးကျော်တင့်သည် အဆင့်သုံးဆင့်ပါသော ဖိနပ်စင်တစ်ခု လှူပေတော့သည် ။ ဖိနပ်စင်မှာ လည်း အလှူရှင် ဦးကျော်တင့်နာမည်ကို သေသေချာချာ ရေးထိုးထားသည် ။ ဖေဖေသည် အစီအစဉ် လုပ်ပြီး ဖိနပ်စင်ကို ထိုရွာကလေးရှိ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးထံ လူကြိုပါးပေးပို့ လိုက်ပါသည် ။

"အဲဒီရွာက ကျောင်းသားတွေ ဖိနပ်စင်ရတော့ ပျော်သွားမှာ ပဲနော် ဖေဖေ"

စုစုက စိတ်ဝင်စားသွားပုံရပြီး အသံထွက်လာသည် ။ ဖေဖေက ခေါင်းညိတ်ပြပြီး ဆက်ပြော ပြန်သည် ။

"အေးပေါ့ သမီး၊ ဒီလိုနဲ့ ဖေဖေနဲ့ ဦးကျော်တင့်တို့ နောက်တစ်ခေါက် အဲဒီကျောင်းကိုရောက် သွားတော့ ကျောင်းလှေကား အတက်အဆင်းမှ ဖိနပ်စင်ကို မျှော်လင့်တကြီး ကြည့်မိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဖိနပ်စင်နဲ့ တူတာ ဆိုလို့ တစ်ခုမှ မတွေ့ရဘဲ ခါတိုင်းလို ပြောင်ပြောင်ရှင်းရှင်း သပ်သပ်ရပ်ရပ် ပုံစံကိုပဲ တွေ့လိုက်ရတယ်။ ဖေဖေနဲ့ ဦးကျော်တင့်လည်း နောက်မှ အေးအေးဆေးဆေး မေးမယ်ဆိုပြီး ဆရာ ကြီး အခန်းထဲဝင်လိုက်တယ် ။ အဲဒီအခါမှာ တော့ ဆရာကြီးရဲ့ စားပွဲဘေးမှာ အလှူရှင် ဦးကျော်တင့် နာမည်ထိုးထားတဲ့ စာအုပ်စင်ကို သွားခနဲ တွေ့ လိုက်ကြရတယ်"

ထိုအခါ ဖိနပ်တင်ရန် ဖိနပ်စင် လှူထားသော်လည်း စာအုပ်စင် ဖြစ်

သွားသောကြောင့် ဖေဖေ နှင့်ဦးကျော်တင့်တို့ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်
ယောက် ကြည့်မိကြသည်။ ဆရာကြီး ရိပ်မိသွားပုံ ရသည်။ ။

"ဆရာကြီးတို့ ဖိနပ်တင်ဖို့ ဖိနပ်စင်လှူထားတာ ကျွန်တော် သိပါတယ်။ ဖိနပ် မတင်ဘဲ စာအုပ်စင် ဖြစ်သွားတာကလည်း တင်စရာ ဖိနပ်တစ်ရုံတောင် မရှိလို့ ပါပဲ။ ကလေးတွေအားလုံး ဖိနပ် မပါဘဲ ကျောင်းတက်ကြရတာလေ၊ ကျောင်းလာတဲ့ အခါ ခြေထောက်နဲ့ ပဲ လမ်းလျှောက်လာကြတာပါ ကျောင်းရောက်မှ လှေကားရင်းမှာ ထားတဲ့ ရေအိုးထဲက ရေခပ်ပြီး ခြေထောက်ဆေး ကျောင်းပေါ် တက်ကြတာပါ ခင်ဗျာ။ ဒါကြောင့် ဖိနပ်စင် မလိုမယ့်အတူတူ စာအုပ်စင် လုပ်လိုက်ရတာပါပဲ"

"ဪ ... ဖြစ်ရလေဗျာ"

ဖေဖေနဲ့ ဦးကျော်တင့် သံပြိုင်ထွက်လာသော စကားသံ ဖြစ်သည်။ ။ အလှူရှင် ဦးကျော်တင့်၏ ရင်ထဲ၌ မည်သို့ ခံစားရမည်ဆိုတာ မတွေးနိုင်သော်လည်း ဖေဖေ၏ ရင်ထဲတွင် ဖိနပ်မပါဘဲ ကျောင်း လာကြသော ကလေးများကို မြင်ယောင်မိပြီး စိတ်ထဲက ကရုဏာနှင့် နာကျင်သော ဝေဒနာကို ရင်ထဲ တနင့်တပိုး ခံစားလိုက်ရသည်။ ။

(၃)

"သမီး စုစု ဒီဖိနပ် ပုံပြင်လေးကို ကြားရတော့ သမီး ဘယ်လိုခံစားရသလဲ။ ဖေဖေ့ကို ပြော ပြဦး"

ဖေဖေ့အမေး ဆုံးသောအခါ

"အီး ... ဟီး ... ဟီး ... ဟင့် ... ဟင့်"

စုစု ရှိက်ကြီးတင် ငိုချလိုက်ပါသည်။ ။ ဖေဖေ နားလည်သွားပါပြီ။
ဖေဖေက စုစု ခေါင်ကလေး ကိုပွတ်ပြီး

"ဘာဖြစ်လို့ ငိုတာလဲ သမီး"

စုစုက ငိုရင်းဖြင့် ပြန်ဖြေပါသည်။ ။

"သနားလို့ "

"မငိုပါနဲ့ သမီးရယ်၊ လောကမှာ ဒီလိုအဖြစ်မျိုးတွေ ရှိတတ်တယ်ကွဲ့။
။ သူတို့ ခမျာ စာသင်ချင် လွန်းလို့ ဖိနပ်မရှိလည်း ကျောင်းကို ရောက်
အောင် လာတတ်ကြတယ်။ အခု သမီးမှာ ဖိနပ်တွေ အများကြီးလေ။ စီး
လို့ တောင် မကုန်ဘူး။ ဒါတောင်အားမရနိုင်ဘဲ စုဘူးဖောက်ပြီး ဖိနပ်ဝ
ယ်ဖို့ လုပ်နေသေးတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီ ဖိနပ်မရှိတဲ့ ကလေးတွေကို
သမီး ကိုယ်ချင်းစာပြီး ဖိနပ်မလှူ ချင်ဘူးလား"

ဖေဖေအမေးကို စုစုက အငိုရပ်ပြီး ချက်ချင်း ပြန်ဖြေပါသည်။ ။

"လှူမယ်၊ လှူမယ် ဖေဖေ။ ဒီတစ်ခါ ဖေဖေ အဲဒီကျောင်းသွားရင် သ
မီး ထည့်ပေးလိုက်မယ်။ သူတို့ အကြောင်းကြားရတာ သမီးသိပ်သနား
တာပဲ။ ကျောက်ခဲတွေ၊ ရွံ့တွေအကြားမှာ သူတို့ ဖိနပ်မ ပါဘဲ ကျောင်း
တက်ရတာ ခြေထောက်တွေ နာနေမှာ ပေါ့နော်။ သမီးမှာ တော့ ဖိနပ်
တွေ အများကြီးရှိ တယ်။ တော်ပြီ။ တော်ပြီ။ နောက်ဆို ဖိနပ်အများကြီး
မဝယ်တော့ဘူး။ သမီးဖိနပ်ဝယ်မယ့်အစား သူတို့ ကိုပဲ ဖိနပ်အများကြီး
လှူတော့မယ်"

မိုးတိမ်များ အုံ့မှိုင်းနေရာမှ ချက်ချင်းကြည်လင် တောက်ပသော နေ
မင်းကြီး ထွက်ပေါ် လာသည့်ပမာ စုစုတစ်ယောက် ကြည်လင်ပြတ်သား

သည့်အမြင်ဖြင့် ကိုယ်ချင်းစာနာတတ်သောစိတ် ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့လေပြီ။

နုနုစိတ်ထဲတွင် ဖေဖေ ပြောပြသော ကျေးရွာကလေးဆီက ကျောင်း
သား၊ ကျောင်းသူများကို မျက်စိထဲ မြင်ယောင် လာပြီး စာနာသနားမိသ
ည် ။ နုနုလည်း မုန့်ဖိုးထဲက တစ်ဝက်ကို စုပြီး စုစုနှင့်အ တူ ဖိနပ်လှူဖို့
ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတော့သည် ။

"မကူညီချင်နေပါ။

မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့။"

"မိမိတို့

ကွမ်းတံတွေး ထွေးခြင်း
အမှ ဝိုက်ပစ်ခြင်းကို
ထိန်းသိမ်းခြင်းဖြင့်
သန့်ရှင်းရေးကို ကူညီပါ။"

မြင့်မြတ်သော တန်ဖိုး

လူငယ်ဆိုသည် မှာ အနာဂတ်၏ ကြယ်ပွင့်ဟု ကျွန်တော် ယုံကြည်သည်။ ပြီးတော့ လူငယ် တိုင်းမှာ အိပ်မက်ဆိုတာ ရှိသင့်သည့်အရာဟုလည်း ကျွန်တော်ထင်သည်။ ကျွန်တော့်မှာ အိပ်မက်အ ကြီးကြီး ရှိသည်။ အိပ်မက်ကို အကောင်အထည်မဖော်နိုင်သေးသရွေ့ ကျွန်တော်မျှော်လင့်သည့် အိပ်မက်ကို မည်သူတစ်ဦး တစ်ယောက်ကိုမျှ ပြောဖို့ စိတ်ကူးမရှိပေ။ ယခု ရောက်ရှိနေသည့် ပတ်ဝန်းကျင်၌ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ကြိုးစားနေထိုင်ဖို့ သာ ကျွန်တော် အာရုံထားပါသည်။

ဖေဖေ၊ မေမေ၊ ကျွန်တော်နှင့် ညီလေးတို့ မိသားစုသည် ရန်ကုန်မြို့လယ် အဆင့်မြင့်တိုက်ခန်း ၏ ငါးလွှာမြောက်အခန်း၌ နေထိုင်သည်။ နေလာခဲ့သည် မှာ လည်း ကျွန်တော့်တစ်သက် ရှိပြီဟု ဖေဖေက ပြောပြဖူးသည်။ ဖေဖေက ပုဂ္ဂလိကဘဏ်တစ်ခုမှာ မန်နေဂျာဖြစ်သလို မေမေကလည်း ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းတစ်ဦး ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်က ယခုနှစ် ကိုးတန်းတက်ရမည့်သူ။ ညီလေးက စတုတ္ထ တန်းကျောင်း ကျောင်းသားတစ်ယောက်။

ကျွန်တော်တို့ အိမ်သားအားလုံးသည် တာဝန်ကိုယ်စီဖြင့် ကိုယ့်အသိ

နှင့်ကိုယ် နေထိုင်ကြသူ များ ဖြစ်ကြသည်။ ။ ဖေဖေက မြို့ထဲမှာ နေသော်လည်း ဖေဖေဘဏ်က တစ်နေရာဆိုတော့ ဖယ်ရီ အကြိုအပို့ ကားစီးရသည်။ ။ အချိန်မီ ချက်ပြုတ်ဖို့ က အမေတာဝန်ဆိုပေမယ့် ညီလေးမှလွဲပြီး ဖေဖေ နှင့် ကျွန်တော်တို့ မေမေမီးဖိုချောင်ကိစ္စ ဝိုင်းဝန်းကူညီကြမှ အချိန်မီကြရတာ မဟုတ်လား။ မေမေ ကုမ္ပဏီကလည်း မြို့ထဲနှင့် အလှမ်းကွာဝေးသော နေရာတစ်ခုမှာ ရှိသော်လည်း ရုံးမှ ဖယ်ရီကား မရှိသဖြင့် လိုင်းကားနှင့်ပဲ သွားရသည်။ ။ လိုင်းကားဆိုတော့ အချိန်ပိုယူရသည် လေ။ ကျွန်တော်နှင့် ညီလေးကား အိမ်နှင့် မဝေးလှသော မြို့ထဲကျောင်းမှာ ဆိုတော့ လမ်းလျှောက်သွား၍ ရသည်။ ။

"တော်သေးတယ် မေမေရာ။ သားတို့ ကျောင်းက နီးနေတော့ သိပ်ပြီးအချိန်ယူစရာ မလိုဘူး ပေါ့နော် မေမေ"

"အေး... ဟုတ်တယ်သား။ ကျောင်းသွားရင် တံခါးတွေ သေချာပိတ်။ မီးကို မိန်းချခဲ့။ ရေဘားတွေလည်း စစ်ခဲ့။ ညီလေးက ရေဖွင့်ပြီး နမော်နမဲ့ ပြန်မပိတ်တတ်ဘူးလေ"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ"

မေမေက မိန်းမသားပီပီ စိတ်ပူတတ်၍ ကျွန်တော့်ကို တတွတ်တွတ် မှာ ကြားတတ်သည် မှာ နေ့စဉ်ပါပဲ။ အမှန်တော့ မိသားစုအားလုံး တာဝန်ကိုယ်စီယူပြီး ညီညီညွတ်ညွတ် နေထိုင်ကြလျှင် သာသာယာယာနှင့် စိုပြည်သော မိသားစုဘဝကို ပိုင်ဆိုင်ကြရမှာ မလွဲပါပေ။

သို့သော် ခက်နေသည် က ညီလေးရဲသူတပါပဲ။

ညီလေးက တော်တော် စည်းကမ်းမဲ့သည်။ ။ လမ်းသွားရင်း မုန့်တစ်ခုခု ဒါမှ မဟုတ် အချို့ရည် ဘူးသောက်ပြီး သွားတတ်သည်။ ။ နောက်ပြီး သူစားသည့် မုန့်ထုပ်အိတ်ခွဲတို့၊ အချို့ရည်ဘူးခွဲတို့ ကို ကြုံရာ၌ လွင့်ပစ်

တတ်သည် ။

"ညီ အဲဒီလို မလွှင့်ပစ်ရဘူးလေ"

ကျွန်တော်က ပြောတော့

"ဒါဆို ဘယ်မှာ ပစ်ရမှာ လဲ"

"အမှိုက်ပုံးရှိတဲ့ ဆီ ရှာပစ်ရမှာ ပေါ့။ အမှိုက်ပုံး ရှာမတွေ့ရင် ကိုယ့်အိမ်ရောက်တဲ့ အထိ ယူလာ ပြီး အိမ်ကျမှ အမှိုက်ပုံးထဲပစ်ပေါ့။ ဒီမှာ ညီ စည်းကမ်းဆိုတာ လူရဲ့ တန်ဖိုး၊ တန်ဖိုးဆိုတာကော ညီသိ လား"

ကျွန်တော်မေးတော့ ညီလေးက ခေါင်းခါယမ်းရုံမက လက်ကလေးပါ ခါပြလိုက်သေးသည် ။ ညီလေးကို စိတ်ရှည်လက်ရှည်ထားပြီး စည်းရုံးမှ ဖြစ်မည်ဆိုတာ ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါသည် ။

"သေချာနားထောင် ညီ။ တန်ဖိုးဆိုတာ လူတစ်ယောက်ချင်းစီမှာ ရှိတဲ့ ကိုယ်ပိုင်အရည်အချင်း ကို ပြောတာ ညီရဲ့ ။ ငွေကြေးကိုပြောတာ မဟုတ်ဘူး နော်။ ကိုယ်လုပ်လိုက်တဲ့ အလုပ်က လူအများ အတွက် အကျိုးရှိစေရမယ်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ စိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေတာ အကောင်းဆုံးပဲကွ။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ညစ်ပေအောင် မလုပ်ခြင်းဟာ ကိုယ့်တန်ဖိုးပဲလေ"

ကိုးတန်းကျောင်းသား ကျွန်တော်ကတော့ သိသမျှ၊ မှတ်သားမိသမျှ ကို ပြောပြလိုက်ရာ ညီလေးက မျက်တောင် ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ် လုပ်နေသည် ။ ညီလေးကို တစ်ခါတည်းနှင့်တော့ ချွတ်၍ ရမည်မထင်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် စိတ်ရှည်ရှည်တော့ ထားရပေဦးမည်။

တစ်ခါတုန်းကလည်း ညီလေးတစ်ယောက် ကျွန်တော်တို့ နေသည့် ငါးလွှာအခန်းမှ အောက် ဆုံးအထပ်ထိ တဒုန်းဒုန်းဖြင့် ပြေးဆင်းသွား

သည် ။ ညီလေး ပြေးဆင်းသွားသည့် ခြေသံပြင်း ကြီး၏ ပဲ့တင်သံသည်
ပိတ်ထားကြသော အခန်းတိုင်း၏ တံခါးဆီက လူများ
ခေါင်းပြုထွက်ကြည့်သည် အထိ နားမခံသာ ဖြစ်ခဲ့ရသည် ။ မေမေက
တော့

"ဟဲ့ ... ဒီကလေးကတော့လေ"

ဟု သာ အားနာဟန်ဖြင့် အသံပြုလိုက်သော်လည်း မည်သူမျှ မကြ
ည့်လင်။ ညီလေးက ကြားပုံ ပင်မပေါ်။ ခက်တော့ ခက်နေပါပြီ။ ကျွန်
တော် မနေသာတော့။ ညီလေးနောက်က ဆင်းချ လာပြီး လမ်းပေါ်ရော
က်နေသည့် ညီလေးကို လှမ်းခေါ်လိုက်ရသည် ။

"ညီလေး ညီလေး ခဏနေဦးကွာ"

ခေါ်သံကြားတော့ ညီလေးက ကျွန်တော့်ကို ရပ်စောင့်သည် ။ အနား
ရောက်တော့မှ ကျွန်တော် က "ညီလေးရာ အောက်ဆင်းတာ
ဖြည်းဖြည်းဆင်းလည်း ရတာပဲ။ ဘာဖြစ်လို့ တဒုန်းဒုန်းနဲ့ ပြေးဆင်းရ
တာလဲ"

"ဟာ ... ကိုကိုကလည်း ဘာဖြစ်တာလဲ။ သားက အမြန်ဆင်းတာ
လေ"

"ဘာဖြစ်ရမှာ လဲ။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စေတာပေါ့
"

ညီလေးက ဘာမှ နားမလည်။ သူကပဲ မေးခွန်းပြန်ထုတ်နေသေးသ
ည် ။

"အနှောင့်အယှက်ဖြစ်တယ် ဟုတ်လား။ ဘယ်လို အနှောင့်အယှက်
လဲ ကိုကိုရ"

"ညီလေးကလည်း ကွာ ညီလေးခြေသံပြင်းတော့ အခန်းထဲမှာ အိပ်နေသူ ရှိချင်ရှိနေမှာ ပေါ့။ လှေကားရဲ့ တုန်ခါမှုကို အခန်းထဲအထိရောက်တော့ အိပ်နေတဲ့ သူတွေအဖို့ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်တယ် လေ။ တံခါးဖွင့်ပြီး ဘယ်သူလဲလို့ ချောင်းကြည့်ကြတယ်လေ။ ညီလေးမှန်း သိသွားတဲ့ အခါ ဖေဖေ မေမေတို့ ကို မဆုံးမကြဘူးလားဆိုပြီး အပြစ်တင်ကြတော့ ဖေဖေမေမေတို့ လည်း သိက္ခာကျပြီး အရှက်ရတာပေါ့"

"ဒါဆို ဟို သားတို့ အပေါ်ဆုံးထပ်က အစ်ကိုကရော၊ သူဆင်းရင် ဘယ်တော့မှ ရိုးရိုးမဆင်း ဘူး။ ခုန်ခုန်ပြီး ပြေးဆင်းတာပဲ။ လှေကားတက်တော့လည်း တစ်ထစ်ကျော်၊ နှစ်ထစ်ကျော်ပြီးမှ တက်တာ။ အဲဒါကတော့ကော"

ညီလေးက တော်ရုံနှင့် ချွတ်မရဘူးဟု ပြောသည် မှာ ကျွန်တော်လွန်ပါသလား။ သူ့မှာ ဆင်ခြေ ဆင်လက်က များ ပါဘိ။ သူများ လုပ်နေတာကို အကောင်းမှတ်ကာ အတုမြင်၊ အတတ်သင်ဆိုသလို ဖြစ်နေ၏။ ကျွန်တော်ကတော့ ပြောစရာရှိတာ ပြောပြီး ဆုံးမရမှာ ပါပဲ။

"ဪ ... ညီလေးရာ သူလုပ်တာ သူ့အကြောင်း၊ သူ့တန်ဖိုးပေါ့။ တန်ဖိုးဆိုတာ အဲဒါကို ပြောတာ။ မဟုတ်တာ မလုပ်မိစေဖို့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အနှောင့်အယှက် မပေးမိစေဖို့ ပေါ့။ သူ့တန်ဖိုးက အဲဒီလို နိမ့်ကျနေခဲ့ရင် ညီလေးလည်း သူ့လိုပဲ တန်ဖိုးနိမ့်ကျချင်သလား။ သူများ နှာခေါင်းရှုံ့တာ ခံချင်တာလား။ ပြောလေ"

ညီလေးက တစ်ချက်တွေသွားပြီးမှ ...

"ဘယ်ခံချင်ပါ့မလဲ ကိုကိုရာ၊ သူ့ကို သားတို့ တိုက်က ဘယ်သူမှ ကြည့်မရဘူးနော်။ သား လည်း နောက်ဆို ပြေးမဆင်းတော့ပါဘူးနော်"

ညီလေးအတွက် အောင်မြင်သော စကားတစ်ခွန်းဖြင့် တန်ဖိုးမြှင့်တင်

င်ပေးနိုင်ခဲ့၍ ကျွန်တော် ကျေနပ်သွားခဲ့ရသည်။ သို့သော်လည်း ဤမျှဖြင့် မလုံလောက်သေးကြောင်း ညီလေးအပြုအမူများက သက်သေပြခဲ့၏။

တနင်္ဂနွေနေ့ ရုံးပိတ်ရက်တစ်ရက်မှာ ပဲ။ ဖေဖေနှင့်မေမေနှစ်ယောက်စလုံး မိတ်ဆွေတစ်ယောက်၏ သား မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲသို့ သွားနေချိန်၌ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်က အမှိုက်သိမ်း၊ ဂေါ်ပြား တစ်ခု၊ တံမျက်စည်း တစ်ချောင်း၊ အမှိုက်ထည့်ရန် အိတ်တစ်လုံး၊ ထိုအိတ်ကလည်း စည်ပင်သာယာ အမှိုက်သိမ်းလှည်းမှ ခြောက်လုံးတစ်ရာဖြင့် ဝယ်ထားရသည်။

"ညီလေးရေ ဟောဒီမှာ ကိုကိုကို ကူသယ်ပါဦး"

ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း လှည်း၍ ရသော်လည်း ညီလေးကို ပါဝင်စေချင်သော စိတ်တစ်ခုကြောင့် ခေါ်လိုက်ခြင်းပါ။ ထုံးစံအတိုင်း ညီလေးက မျက်နှာမကောင်း။ ဖိနပ်စီးပြီး မလှမ်းချင် လှမ်းချင် ခြေလှမ်းဖြင့် ကျွန်တော့်အနား ရောက်လာသည်။

"ရှေ့ ညီက အမှိုက်အိတ်ကိုင်၊ ကိုကိုက တံမျက်စည်းလှည်းပြီး ဂေါ်ပြားနဲ့ ကျုံးမယ်။ အမှိုက်နဲ့ သဲတွေကို ညီလေးကိုင်ထားတဲ့ အမှိုက်အိတ်ထဲထည့်မယ်။ ဟုတ်ပြီလား"

ညီလေး နှုတ်ခမ်းစူပြီး ပါးစပ်ကလည်း ...

"ကိုကိုက အလုပ်မရှိ ကြောင်ရေချိုး၊ အပိုတွေ လုပ်နေတယ်"

ကျွန်တော်က ချက်ချင်းပင် ...

"ညီလေးနော်၊ ဒီစကားမျိုးပြောတာ နောက်ဆုံးဖြစ်ပစေ၊ ကြားလား။ ကိုကို အခုလို လုပ်တာ အပိုအလုပ် မဟုတ်သလို ရှက်စရာလည်း မလိုဘူး။ ဒါ ပရဟိတ စိတ်ဓာတ်နဲ့ လုပ်တာ။ အမှိုက်သိမ်း တာ ရှက်စရာ မ

ဟုတ်။ အမှိုက်ဖွတာ ရှက်စရာဆိုပြီး တီဗီက သီချင်းလွှင့်တာ ညီ
မကြားဖူးလား။ ဒီ တိုက်ပေါ်က လူတွေအားလုံး သန့်သန့်ရှင်းရှင်း တက်
ရဆင်းရတာ ဘယ်လောက်စိတ်ချမ်းသာမလဲလို့ တွေးကြည့်စမ်း။ ညီ
လေးတို့ ကိုကိုတို့ ဒီအလုပ်လေး လုပ်ရတာ ဘာမှ မပင်ပန်းပေမယ့်
သူများ တွေ သွားရလာရတာ စိတ်ချမ်းသာတာကို ကြည့်ပြီး ဘယ်လော
က်ကြည့်နူး ဝမ်းသာစရာ ကောင်းသလဲ၊ သူများ လုပ်တာ မလုပ်တာ စိ
တ်ထဲ ခံစားမနေနဲ့ ။ ဒါလည်း တန်ဖိုးတစ်ခုပေါ့၊ နောက်ပြီး အများ စိတ်
ချမ်းသာအောင် အများကောင်းကျိုးအတွက် လုပ်တာဖြစ်လို့ ပရဟိတအ
လုပ်လို့ ခေါ်တယ်။ ညီလေး ကုသိုလ်လည်း ရတယ်။ ဂုဏ်ယူစရာလည်း
ကောင်းတယ်"

"ကိုကိုပဲ ပြောနေ။ လှည်းနေတာ။ လှေကားကိုလည်း ကြည့်ဦး။
ကွမ်းတံတွေး၊ စီးကရက်တို၊ ဆေးပေါ့လိပ်တို၊ အအေးဘူးခွံ၊ မုန့်စက္ကူ အိ
တ်တွေနဲ့ ရွံစရာကြီး"

ညီလေးက အမှိုက်အိတ်ကို ကိုင်ပြီး မကျေမနပ် ပြောနေလေရဲ့ ။
ကျွန်တော်ကလည်း လှေ ကားတစ်ထစ်ချင်း လှည်းလိုက်၊ ဂေါ်ပြားနှင့်
ကျုံးပြီး အမှိုက်အိတ်ထဲ ထည့်လိုက် လုပ်နေရင်းဖြင့် ညီ လေးကိုလည်း
ပရဟိတ စိတ်ဓာတ်စီးဝင်သွားအောင် ပြောနေမိသည် ။

"အဲဒါပြောတာပေါ့ ညီလေးရာ။ ကိုကိုတို့ လူငယ်တွေ လှည်းနေတာ၊
သိမ်းနေတာ မြင်ပါများ ရင် သူတို့ အားလုံး နားလည်သဘောပေါက်
လာကြမှာ ပေါ့။ ကြာလာတဲ့ အခါ သူတို့ ပါ ပူးပေါင်းပါဝင် ချင်လာမှာ
ပေါ့။ ကိုယ်လုပ်တာ ကိုယ့်တန်ဖိုး၊ ကိုယ့်ရဲ့ အသိစိတ်ဓာတ်။ မမွန်မြတ်
ဘူးလား"

"လှည်းပါလိမ့်မယ် အားကြီး။ စောင့်နေ ဆယ်နှစ်"

ညီလေးက ကျွန်တော်မကြားအောင် ခပ်တိုးတိုး ပြောပေမယ့် ကျွန်တော်ကြားလိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်လည်း ပြုံးမိပါသည်။

"ညီလေး ဟောဒီမှာ ကြည့်စမ်း။ ဒီဆိုင်းဘုတ်သေးသေး နှစ်ခုကို လျှော့ကားအ ကွေ့တွေ မှာ ကပ်ထားမယ်။ လူတိုင်း စာဖတ်ရင် နားလည်မှာ ပေါ့"

ကျွန်တော်က အသင့်ယူလာသော ကတ်ပြားကို ညီလေးအား ပြလိုက်ရာ ညီလေးက စိတ်ဝင် တစား အသံထွက် ဖတ်နေသည်။

"မကူညီချင်နေပါ။ မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့။"

"မိမိတို့ ကွမ်းတံတွေးထွေးခြင်း၊

အမှ ဝိုက်ပစ်ခြင်းကို ထိန်းသိမ်းခြင်းဖြင့်

သန့်ရှင်းရေးကို ကူညီပါ"

"ဟာ ... ကိုကိုရာ၊ မိတယ်ကွာ ကိုကိုကို ဒီတစ်ခါ အပြည့်ထောက်ခံ လိုက်ပြီ"

ညီလေးစကားကြောင့် မောပန်းနေသော ကျွန်တော့စိတ်များ ကြည်လင်လန်းဆန်း ခဲ့ရပါပြီ။ ထိုအခါ ညီလေးကို "အဖြူရောင် ပရဟိတ" စိတ် ဖြစ်ပေါ်လာအောင် လှုံ့ဆော်နိုင်သည့်အတွက် ကျွန်တော် အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်ကာ ကြည်နူးခြင်းများ ဖြစ်ရပါသည်။

ဝီတိပြည့်လျှံနေသော မျက်ဝန်းဖြင့် ညီလေးကို ပြုံးကြည့်နေမိတော့သည်။
